

DÉLMAGYARORSZÁG

SZEGED. Szerkesztőség: Somogyi uccá 22. I. em. Telefon: 13-33. - Kiadóhivatal, közlőkönyvtár és jegyiroda: Aradi uccá 8. Telefon: 306. - Nyomda: Löw Lipót uccá 19. Telefon: 16-34. Távirati és levélcím: Délmagyarország Szeged.

Kedd, 1930 szeptember 30
Ára 16 fillér
VI. évfolyam, 219. szám

ELŐFIZETÉS: Havonta helyben 3-20 vidéken és Budapesten 3-60, külföldön 6-40 pengő. - Egyes szám ára hétköznap 10, vasár- és ünnepnap 24 fill. Hirdetések felvétele tarifa szerinti. Megjelentik hétfő kivételével naponta reggel

Szegénységi bizonyítványok és szegény emberek

Legelőször teremtsünk tiszta helyzetet. Mert a szombati közgyűlés épp ezt mulasztotta el.

Ha köztisztviselőnek vagy feleségének nincs vagyona, joguk van gyerekeik részére úgy az egyetemen, mint a középiskolában igénybe venni a tandíjkedvezményt. Az apa és az anya teljes vagyontalanságát azonban bizonyítvánnyal kell igazolni és kizárólag erre a célra szolgál az a bizonyítvány, amelyet Szűcs Imre a szombati közgyűlésen szóvá tett, amelynek a jegyzőkönyvét mindjárt szombaton délután kikeresték s amelyet úgy hívnak, hogy »Szegénységi bizonyítvány egyetemi hallgató részére.«

Az elnöklő polgármesterhelyettes szigorúan a törvény előírása szerint cselekedett, amikor a széksértési eljárást azzal vezette be, hogy felszólította Szűcs Imrét kifejezésének a visszavonására. Nagy kár azonban, hogy az izgalom hatása alatt senkisémondta meg világosan, hogy Szűcs Imrét nem azért vonják széksértési eljárás alá, mert azt állította, hogy a polgármester szegénységi bizonyítványt kért és kapott, hanem azért, mert azt mondta, hogy a polgármester illegitim uton jutott a szegénységi bizonyítványhoz. Tudjuk, hogy a kérdés feltevését illetően tévedésben voltak egyes érdektelen közgyűlési tagok és tévedésben volt Szűcs Imre is. Meg vagyunk győződve róla, hogy az illegitim kifejezést Szűcs Imre visszavonta volna, ő csak abba nem akart belemenni, hogy a szegénységi bizonyítványról elhangzott állítását vonja vissza. Ez érthető. Kezei között volt az aktaszám, a kérelem beadásának, a bizonyítvány kiállításának dátuma és a bizonyítvány egész szövege.

Ez a szöveg a teljes tárgyismeret hiányában tévedésbe ejtette Szűcs Imrét. Talán nem is kutatta, hogy a polgármesternek vagy a feleségének van-e ingatlan vagy ingó vagyona. Egészen bizonyos, hogy nem ismerte azokat a rendelkezéseket, amelyek annak idején, bizony már jó régen, a köztisztviselők gyerekeinek tandíjmentességéről megjelentek, ma is érvényben vannak s akkor is érvényben voltak, amikor a polgármester kérte és kapta a »szegénységi bizonyítványt egyetemi hallgató részére«. Neki egészen naivul csak az jutott eszébe, hogy a város első tisztviselőjének nagyon szép fizetése van, a fizetése mellett kap pótlékokat, reprezentációs költséget, hogyan lehet tehát, gondolta Szűcs Imre, hogy az ilyen nagyfizetésű ur szegénységi bizonyítvánnyal iratja be a fiát.

Általános jogelv, hogy a jog nemtudása nem mentesít. Ez igaz. És helyes. De sokkal nagyobb hibája Szűcs Imrének, hogy közéleti pályájának a legelején tart. Egészen bizonyos, hogy másként viselkedett volna, ha anyagának mérlegelésénél és előterjesztésénél közéleti rutin és tapasztalat is irányították volna. Jogi tévedés mással is megesezt a szombati közgyűlésen. Tessék csak elolvasni a közigazgatás rendezéséről szóló 1929. évi 30. tör-

vénycikk 30 paragrafusát. Széksértés esetén a sértés elkövetése után azonnal kell intézkedni. Nincs ugyan így expressis verbis ez benne a törvényben, de logikusan következik abból a meghatározásból, hogy széksértést követ el, aki a sértést az elnök figyelmeztetése után azonnal vissza nem vonja és abból a rendelkezésből, hogy a széksértés megállapítása után az elnök a széksértést elkövető tagtól a szót megvonja. A szombati közgyűlésen a sértés elkövetésétől addig, amíg sor került a széksértés megállapítására, hosszú fásitási aktát ismertetett a kulturtanácsnok, egy másik előadó bemutatta az utalapi költségvetést, egy másik a Balástyai ut kiépítésére tett javaslatot és felszólalt hat városatya. Aztán nem jogi mulasztás, hogy az elnöki tisztséget ellátó polgármesterhelyettes a tiszti főügyészt felhívta, hogy tegyen indítványt a kiszabandó pénzbírság mértékére nézve, de a közgyűlés tagjait elfeledtetve megkérdezni, hogy kíván-e valaki felszólalni a »pénzbírság összegének mértéke kérdésében? Pedig a törvény tíz-tízperces felszólalásra két városatyának megadja a jogot. S az elnöki székből jogtudó főtisztviselő ült, aki erőssége és díszje a szegedi közigazgatásnak.

S nem kiváló jogász és érdemes ember a tiszti főügyész, akit a közgyűlés egyhangú bizalma emelt díszes állásába? Mégis sokan vannak, akik nem osztják, sőt sokan, akik helytelenítik mérlegelését.

A törvény harmincadik paragrafusának első bekezdése ugyanis azt mondja, hogy »az a törvényhatósági bizottsági tag, aki az állam és a társadalom rendje ellen izgató,

vagy a nemzeti érzést, vagy a vallási meggyőződést sértő kifejezést használ, aki a tanácskozás méltósága ellen vét, aki a közgyűlés egyes pártjait, vagy tagjait sértő kifejezéssel illeti, vagy bármilyen módon sérti és a sértést az elnök figyelmeztetése után azonnal vissza nem vonja, széksértést követ el.«

Ez idézet. A törvény szóról-szóra való idézése. Azt ugy-e föltételezni sem lehet, hogy a törvény megszövegezése logikátlanul történt és hogy a sorrend megállapításával nem volt célja a törvényhozónak. A széksértés legsúlyosabb esete mégis csak az, amikor valaki izgat az állam és a társadalom rendje ellen. Azután jönnek a nemzeti érzést, vagy a vallásos meggyőződést sértő kifejezések, majd azok a mondatok vagy szavak, amelyekkel a tanácskozás méltósága ellen vétenek, és csak ezután következnek azok a sértő kifejezések, amelyekkel valaki a közgyűlés egyes pártjait vagy tagjait illeti. A harmincadik paragrafus 3-ik bekezdése a széksértés büntetését 500 pengőig terjedhető pénzbírságban állapítja meg. Ötszáz pengő tehát a legmagasabb pénzbírság. Talán még sem volt helyes Szűcs Imre esetében ezt a legmagasabb büntetési tételt hozni javaslatba. Igaz, hogy a megsértett közgyűlési tag a város első tisztviselője. Ezt a minősítést használta a tiszti főügyész. De a törvény nem ismer ilyen minősítést. Ellenben egyes közgyűlési tagok megsérté-

A budapesti cseh követség megcáfolta Masaryk határrevíziós nyilatkozatát

„Nem lehet a határokat megváltoztatni a kis- és nagyhatalmakkal hozzájárulása nélkül”
„A csehek is területkiterjesztést kívánnak”

(Budapesti tudósítók telefonjelentése.) A Neue Freie Presse vasárnap reggeli száma szenzációs Masaryk-nyilatkozatot közölt. A cseh köztársaság elnökének nyilatkozata szerint Európa békéjét főleg két momentum veszélyezteti. Az egyik a lengyel korridor, a másik Magyarország. »Magyarország részéről veszélyes momentum az az agresszív politika, melyet folytat« — mondotta Masaryk. »Én együtt érzek a magyarokkal nehéz helyzetükben és kedvező viszonyok között hajlandó volnék mérlegelni a fennálló határok kiigazítását az ő javukra.«

A nyilatkozatot nagy fentartással fogadták magyar politikai körökben és amint az előre látható volt, hétfőn délután a budapesti cseh követség már cáfolta is a bécsi lapban megjelent nyilatkozatot. A hivatalos cáfolat a következőképpen hangzik:

»A bécsi Neue Freie Presse után ma a magyar hétfői lapok Masaryk csehszlovák köztársasági elnök nyilatkozatát közlik a csehszlovák-magyar határok megváltoztatásáról. Illetékes körök felhatalmazása alapján közli a csehszlovák követség, hogy a nevezett bécsi lap után a magyar lapok nem teljesen, egyesek egyáltalán nem hűen közölték Masaryk

elnök nyilatkozatát, amelynek Magyarországra vonatkozó helyes szövege így hangzik:

— Kétféle veszélyes pont van, amely veszélyezteti a mai Európa békéjét. Az egyik a lengyel korridor, a másik Magyarország. Ami az elsőt illeti, sok németől hallok, hogy sohasem fogadják el a mai elrendezést, amelylyel Keletporoszországot el lett szakítva a birodalom egyetemességétől.

— Ami Magyarországot illeti, veszedelem fenyeget a pánmagyar politika részéről, amelyet a magyarok üznek. Magyarország visszaállítása, ahogy a háború előtt volt, lehetetlen, mert a régi oligarcha-rezsim nagyon igazságtalan volt és elnyomta a nem magyar nemzetiségeket. Egyszersmind azonban értem a magyarok nehézségeit és kész volnék kedvező körülmények közt megengedni, hogy mérlegeltessek a mai határok modifikációját. De mindenféle határváltozás a parlamentnek van fenntartva és nem lehet megváltoztatni a határokat a kis- és a nagyhatalmakkal hozzájárulása nélkül. Ezenkívül a változás nem lehetne kizárólag egyoldalú. A mi területünk is hasonlóan kiterjesztést kíván a mi javunkra. Mindez azonban nem lehetséges, amíg a magyarok nem változtatják meg politikájukat.«